

Tari István

Anyamintákban szétáradva

írnokból átvedlett levélnyomók
bélyegmetszők és kártyakészítők
az ördögös mesterséget űzők
fölöttébb gyanús társaságához
tartozva – mintha jobban kedvelném
a könyvnyomtatás előtti barnás
sötétbarnás színt a frissen vésett
nedvesen csillogó fatáblákról
mintha nem lenne semmi közöm a
régiek lószőrrel töltött sötét
kulimászos bőrlabdáihoz a
nyomdafesték illatához mintha
még nem száradt volna meg rajtam a
kencés, gyantás lámpakorom, mintha
még nem, sohasem turkáltam volna
címbetűk között szedőszekrények
betűrekeszeiben mintha nem
járt volna szedővas a kezemben
mintha még nem zártam volna ki sort
sem vakanyaggal

a sors könyvének
kefelevonatait lapozva
sortágítóval felszerelve
észrevétlenül, igen cselesen
a nagy hadvezért nagy vadvezérre –
kézirat nélkül is! – átjavítva
mintha még nem lennék nyomdaérett
mintha még mindig visszasírnám a
könyvmásoló műhelyek hosszúra
nyúlt árnyékait az évezredek
szóbeliségre épült kultúrát,
melyben egy-egy kiváló mesemondó
halálával könyvtárak égnek porig
mintha nem tudnám mit jelentene –
ötvösökkel, aranyművesekkel,
harangöntőkkel összekacsintva –
az anyamintákban szétáradó
betűfém fényében megmártózni
a betűmetszők korom-próbáin
elérzékenyülve mintha nem is
sejteném mekkorára nőhet a
nyomot hagyók oly esendő vágya
csak bambán bámulom a betűket
a levesben a betűk húsát törzsét,

a gondolkodás képiségen úszó,
azt megpecsételő betűk játékát
kavargását a nagy őslevesben
legcsonkamagyarabbá vált folyónk:
a zala tükrén

mintha nem gördült
volna át rajtam vándornyomdászok
kocsikereke mintha nem is a
déli végeken edződtem volna
ahol a kettészakított bántság
egyik falujában: kumándon a
második világégés végén az
önmagukat fölszabadítóknak
nevező győztesek koporsóba
zárták s elföldelték a bibliát
azt hitték hogy eltemethetik a
könyvek könyvét: a hitet, a vallást
és ez után a temetés után
kapott szárnyra azon a környéken
az új szállóige: EMBER LEGYÉL,
NE KUMÁNDI!

manapság is egyre
számosabban temetnék a könyvet
az elképzelt világban ügyesen
tájékozódók közül – fújom a
betűket a levesben országok
rongya mögé bújva fűlemben a
papírmalmok fáradt zajával a
bútoráruház könyvespolcain
díszelgő szétnyithatatlan könyvek
cifra gerincére a sírkertek
szétnyitott kőkönyvére gondolva
a lapok tartósan összefűzött
fedéllel védett egységét nézve
föllumozhatnak becsukhatnak-e
a nyitott könyv lapjain sistergő
könny- vagy esőcseppekkel szétfolyva
megnyithatnak-e bármit

a nyitott
kapukat oly elszántan döngetők